

Fărâme de șoapte

Mă gândesc că sunt ultimul om de pământ și că timpul îmi aparține. Viața și moartea sunt limbile unui ceas ce se învârt în jurul infinitului, dar ceasul e vechi și poate ruginit, una dintre limbi rămâne mereu în urmă și a rămas de la început, de aceea nu se întâlnesc niciodată.

Le îngădui ochilor mei să-și lărgească orizonturile, dar priveliștea e mereu identică, oameni ce-și poartă fricile în lesă, oameni săraci ce nu văd bogățiile din mâinile lor și supraviețuitori ai propriului infern. E lumea ce mă înconjoară, locul în care trăiesc și totuși de prea multe ori simt că e mai mult decât un perete ceea ce ne desparte. Geamul nu e singura mea fereastră spre univers. Acum privirea mi-e îndreptată spre cartea de pe noptiera mea ce m-a vegheat noapte de noapte. Mereu citesc în camera mea, e liniște, e armonie, e singurul loc în care mă regăsesc, iar cărțile sunt singurele necuvântătoare ce-mi vorbesc. Aici îmi place să mă cufund în lectură, e locul de unde începe și se sfârșește totul. La finalul oricărei zile fotoliul mă îmbrățișează călduros, iar noptiera îmi oferă mândră cartea și apoi totul dispare, iar de fiecare dată când îmi ridic privirea din filele cărții totul mă așteaptă așa cum le-am lăsat. Nu e un truc magic, nu implică fum și nici oglinzi.

Cărțile sunt viitorul pierdut în trecutul nostru, sunt un cântec de gheață și foc, sunt strigătul necuvântătoarelor ce răsună în gol la nesfârșit. Acum ele sunt prinse la mijlocul unui război între etern și efemer căci oamenii decid să moară privind nemurirea cum li se scurge printre degete, aspirând la comori și bogății, altele decât cele din fața lor, pe care nu sunt capabili să le observe.

Când spun carte, spun de fapt cunoaștere căci pe aceasta ți-o oferă. Cunoașterea e semnul ce-ți indică drumul spre succes, un cititor își va găsi mereu calea prin labirintul cuvintelor deoarece cărțile vor deveni firul de ață al Ariadnei. Cunoașterea e o cheie ce dezleagă secretele din spatele porților pe lângă care oamenii trec, se opresc, le admiră în toată gloria și măreția lor, după care își reiau traseul. Cunoaștere – banalitatea cuvântului îi ascunde complexitatea și îi umbrește magia. Acesta e singurul dar ce ți-l oferă căci de mai mult nu e nevoie.

Până la urmă acesta e rolul lor și tot ce îți cer ele în schimb e timp și înțelegere pentru a le asculta povestea ce, mai apoi, devine povestea ta.